

Република Србија
УПРАВНИ СУД
23 У. 3313/17
22.06.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Стева Ђурановића, председника већа, Весне Чогурић и Гордане Богдановић, чланова већа, са судским саветником Даницом Лекић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. стечајног управника из ..., ул. ... бр. ..., кога заступа Драган Рашић, адвокат из Земуна, ул. Главна 26/II, против тужене Агенције за лиценцирање стечајних управника – Дисциплинско веће, ради поништаја решења број IX-34-1967/2012-66 од 08.12.2016. године, у предмету дисциплинских мера, у нејавној седници већа, одржаној дана 22.06.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Агенције за лиценцирање стечајних управника – Дисциплинско веће, број IX-34-1967/2012-66 од 08.12.2016. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужена Агенције за лиценцирање стечајних управника – Дисциплинско веће, да тужиоцу А.А. из ..., ул. ... бр. ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 6.970,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем, донетим у извршењу пресуде Управног суда 15 У 16128/15 од 22.09.2016. године, ставом првим диспозитива, стечајном управнику А.А. из ..., број лиценце ..., изричу се мере јавна опомена и новчана казна у износу од 300.000,00 динара, због тога што обављајући дужност стечајног управника у стечајном поступку који се води пред Привредним судом у Београду Ст. 4221/10 над стечајним дужником „Б.Б.“ у стечају из ...: - није одмах, а најкасније наредног дана од дана ступања на дужност обавестио банке о отварању стечајног поступка, већ је то учинио са закашњењем од 15 дана, с обзиром да је стечајни поступак отворен 21.06.2010. године, а обавештење о отварању стечајног поступка и захтев за гашење рачуна стечајни управник је доставио банкама и то: 07.07.2010. године В.В. и Г.Г., а 13.07.2010. године Д.Д., на који начин је повредио одредбе члана 27. став 1. тачка 1. и став 4.

Закона о стечају и Правилника о утврђивању националних стандарда за управљање стечајном масом - национални стандард о управљању банковним рачунима и новчаним средствима стечајног дужника и вођењу рачуноводствене евиденције стечајног дужника - Национални стандард бр. 1. ("Службени гласник РС" бр. 13/10); - повериоцу „Б.Б.“ из ..., чије је потраживање оспорио, није доставио обавештење о оспоравању потраживања у износу од 583.011,93 динара, чиме је прекршио одредбу члана 113. став 5. Закона о стечају; - није у законском року од три дана намирио разлучног повериоца већ је то учинио са закашњењем од 20 дана, чиме је прекршио одредбе члана 133. став 9. Закона о стечају; 2) у стечајним поступцима који се воде пред Привредним судом у Београду Ст. 4372/2010 над стечајним дужником „Е.Е.“ у стечају из ..., Ст.361/2011 над „Ж.Ж.“ у стечају из ... Ст-2654/2010 над „И.И.“ у стечају из ... и Ст.3287/2011 над „Ј.Ј.“ у стечају из ...; - исплатио је са рачуна наведених стечајних дужника средства на име закупа простора предузећу „К.К.“ из ..., ..., које је у већинском власништву стечајног управника и то „Е.Е.“ у стечају, „Ж.Ж.“ у стечају и „Ј.Ј.“ у стечају, дана 22.05.2012. године износ од по 30.000,00 динара, а „И.И.“ у стечају дана 22.05.2012. године износ од 30.000,00 динара и 10.07.2012. године износ од 20.000,00 динара и тиме створио услове за остваривање и других прихода, осим награде за рад стечајног управника и то на име користи у висини закупнине, чиме је изазвао сукоб интереса у смислу члана 7. ст. 1, 2, 3. и 4. Кодекса етике за стечајне управнике („Службени гласник РС“, бр. 11/10), а што је оцењено као тежа повреда дужности стечајног управника у смислу чл. 3ђ и 3е Закона о Агенцији за лиценцирање стечајних управника. Одлуком садржаном у ставу другом диспозитива оспореног решења, констатовано је да се новчана казна у износу од 300.000,00 динара коју је стечајни управник А.А. платио 09.01.2013. године, поступајући по решењу Дисциплинског већа Агенције за лиценцирање стечајних управника IX-34-1967/2012-04 од 27.11.2012. године, сматра измирењем ночане казне по овом решењу.

Тужбом поднетом Управном суду дана 23.11.2015. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због неправилне примене закона и других прописа, повреда правила поступка, непотпуно и неправилно утврђеног чињеничног стања из кога је изведен неправилан закључак и јер је орган који је донео акт прекорачио границе законског овлашћења и закључивао о нечему нашто није овлашћен. Наводима тужбе указује да сматра да оспореним решењем које је донето у извршењу пресуде Управног суда 15 У. 16128/15 од 22.09.2016. године, није поступљено по примедбама суда у смислу члана 69. став 2. Закона о управним споровима, јер диспозитив оспореног решења није јасан и одређен, будући да није наведен датум када је тужилац повредио дужност стечајног управника, а од чега зависи временско важење прописа на дан радње или нерадње. Будући идентитет одлуке и њена правноснажност се утврђују искључиво на основу изреке те одлуке, а не на основу образложења, сматра да то што је тужени у образложењу решења наводио датуме који нису означени у изреци, не може компензовати недостатак изреке решења. Посебно истиче да квалификација учињене повреде као теже повреде дужности стечајног управника, не произлази из одредбе члана 3ђ Закона о Агенцији за лиценцирање стечајних управника, јер тежа повреда у смислу ове законске одредбе подразумева постојање значајног негативног утицаја и последица на стечајну масу повериоца и трећа лица, а чега у конкретном случају нема, већ се напротив из копије записника са Одбора поверилаца „Б.Б.“ у стечају од 17.11.2015. године, на који стечај се односе три од четири теже повреде из решења туженог од 18.09.2015. године, види да је Одбор поверилаца изјавио

да у досадашњем току стечајног поступка Одбор није имао примедбе или притужбе на рад стечајног управника у погледу околности да ли је стечајни управник у досадашњем току поступка извршио било какву радњу која има значајан негативан утицај и последице на стечајну масу. Сматра да је нетачан закључак туженог о постојању сукоба интереса и повреда члана 7. Кодекса и етике за стечајне управнике, јер су просторије које су коришћене једини начин да наведене фирме уопште могу да даље проводе поступак стечаја с обзиром да због недостатка новчаних средстава нису биле у могућности да на другом месту изнајме простор, да фирма „К.К.“ никада није остварила добити, нити је члановима међу којима и А.А. било када исплаћен било какав новац на име добити. Пословање са означеним стечајним дужницима у којима је стечајни управник А.А., фирма „К.К.“ ... није ни обављала ради стицања добити већ искључиво да се покрију само најосновнији трошкови фирме, а још важније да фирме у стечају у којима је А.А. стечајни управник закупом код „К.К.“-а имају најминималније трошкове и да закуп плате само када имају могућности за то. Тужилац наводи да као стечајни управник није захтевао нити је примао било какву врсту накнаде, нити је остваривао право на било коју другу добит или корист за обављање послова из делокруга стечајног управника, изузев накнаде за рад и накнаду трошкова које одобри суд, па су закључци туженог о наводном кршењу кодекса супротни са чињеницама које су утврђене у поступку, као и опште познатим чињеницама. Тужилац сматра и да је вођење поступка застарело и да је тужени морао да поступак обустави, а чињеница што Закона о Агенцији за лиценцирање стечајних управника не познаје одредбе о застарелости указују на његове доречености, мањкавости и провизорности. С обзиром да је поступак о повреди дужности стечајног управника најближи прекршајном поступку, сматра да је постојала могућност примене одредаба застарелости покретања и вођења прекршајног поступка, те да је у том смислу тужени најкасније 2014. године морао обуставити поступак, због апсолутне застарелости вођења овог поступка. Предлаже да суд уважи тужбу и поништи оспорено решење, а предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање или да усвоји тужбени захтев, поништи решење Агенције за лиценцирање стечајних управника, Дисциплинског већа од 18.09.2015. године и исто преиначи и реши да се обуставља поступак против А.А. стечајног управника из ..., као и да обавезе туженог да тужиоцу плати трошкове управног спора за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара и за судску таксу за тужбу и пресуду по таксној тарифи.

Тужени орган је у одговору на тужбу остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и понављајући те разлоге, предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

Управни суд је одлучивао без одржавања усмене јавне расправе у складу са чланом 33. став 2. Закона о управним споровима, па је испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, сагласно одредби члана 41. став 1. истог закона, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари нашао да је тужба основана.

Према разлозима датим у образложењу оспореног решења и стања у списима произлази да је оспорено решење донето у извршењу пресуде Управног суда 15 У 16128/15 од 22.09.2016. године, којим је уважена тужба тужиоца и поништено решење туженог органа бр. IX -34-1967/2012-41 од 18.09.2015. године, са образложењем да диспозитив решења није јасан и одређен, чиме је учињена повреда

члана 198. став 2. Закона о општем управном поступку, као и да правилност одлуке дате у диспозитиву не произлази из правних прописа и разлога датих у образложењу оспорене одлуке нити из доказа у списима, чиме је повређена одредба члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку.

Поступајући у извршењу наведене пресуде Управног суда, тужени орган је одлуку као у диспозитиву оспореног решења донео, ценећи сваку појединачну повреду, као и све заједно, те закључио да се у конкретном случају ради о већим пропустима и неправилностима у раду стеченог управника, као и повредама прописа којима се уређује стечај, који могу имати значајан негативан утицај на стечајну масу и повериоце, из ког разлога је поново оценио да се ради о тежој повреди дужности стечајног управника из члана 3ђ Закона о лиценцирању стечајних управника. Ово стога, што стечајни управник није одмах, а најкасније наредног дана од дана ступања на дужност, обавестио банке о отварању стечајног поступка, већ је то учинио са закашњењем од преко 15 дана, повериоцу чије је потраживање оспорио није доставио обавештење о оспоравању потраживања у износу од 583.011.93 динара, није у законском року од три дана намирио разлучног повериоца већ је то учинио са закашњењем од 20 дана. Такође, стечајни управник је исплатио са рачуна стечајних дужника средства на име закупа простора предузећу чији је већински власник и тиме створио услове за стицање добити или користи за обављање послова из делокруга стечајног управника сразмерно висини свог сувласничког дела, односно изазвао сукоб интереса. Имајући у виду наведено, по мишљењу већа, постојање наведених неправилности у раду које представљају повреду императивних одредаба, не могу се другачије квалификовати него као тежа повреда дужности, а почињеним неправилностима потенцијално је угрожена стечајна маса, с обзиром на то да обавештење о отварању стечаја има за циљ спречавање трансакција преко рачуна стечајног дужника по отварању стечаја, а недостављањем обавештења путем личне доставе повериоцима чија су потраживања оспорена, могло би имати значајан негативан утицај на повериоце, јер се ради о законом установљеном праву повериоца да о тој чињеници буду на наведени начин обавештени, те такође да је повредама кодекса етике стечајни управник починио тежу повреду дужности јер се ради о одредбама које имају за циљ да обезбеде непристрасно поступање стечајног управника у сваком аспекту, односно да потпуно елиминишу било какву сумњу у његов рад са становишта постојања неких личних интереса, и на тај начин обезбеде законитост поступка у пуној мери.

Одлучујући о санкцији примереној за повреду дужности која је утврђена, а позивајући се на одредбу члана 3е Закона о лиценцирању стечајних управника, Дисциплинско веће налази да у конкретном случају стечајном управнику А.А. треба изећи меру јавне опомене и новчане казне у износу од 300.000,00 динара.

Према оцени Управног суда, основано се тужбом указује да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца.

Ово стога што је тужени орган повредио одредбу члана 69. Закона о управним споровима, којом је прописано да када су поништи акт против кога је покренут управни спор, предмет се враћа у стање поновног решењавања по жалби, односно у стање поновног решавања по захтеву странке у првостепеном поступку, ако је жалба била законом искључена (став 1.), а ако према природи ствари у којој је настао

управни спор треба уместо поништеног управног акта донети други, надлежни орган је дужан да тај акт донесе без одлагања, а најкасније у року од 30 дана од дана достављања пресуде, при чему је надлежни орган везан правним схватањем суда, као и примедбама суда у погледу поступка (став 2.).

По налажењу Управног суда, тужени орган није поступио у извршењу пресуде Управног суда 15 У 16128/15 од 22.09.2016. године, јер је поново пропустио да наведе разлоге, оцену и доказе за одлучне чињенице на које су примењени материјални прописи, а разлози које је навео не упућују на одлуку каква је дата у диспозитиву, чиме је поново повредио одредбу члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку (“Службени лист СРЈ” бр. 33/97 и 31/01 и “Службени гласник РС” бр. 30/10). Ово јер из разлога датих у образложењу оспореног решења и доказа који се налазе у достављеним списима не произлази правилност одлуке дате у диспозитиву и правилност закључка туженог да из описаних радњи извршења произлази да је тужилац учинио тежу повреду дужности стечајног управника у смислу члана 3ђ Закона о Агенцији за лицензирање стечајних управника и да му је за повреду дужности која му је стављена на терет изречена примерена санкција прописана законом, те се основано тужбом указује да је оспореним решењем повређен закон на његову штету.

Наиме, према одредби члана 3ђ став 3. Закона о Агенцији за лицензирање стечајних управника („Службени гласник РС“, бр. 84/04...104/09) тежом повредом дужности у смислу овога закона сматрају се већи пропусти и неправилности у раду стечајног управника и повреде прописа којима се уређује стечај који имају значајан негативан утицај и последице на стечајну масу, повериоца или трећа лица. Тежом повредом дужности сматраће се и непоступање по налогу супервизора као и поновљено или континуирано ускраћивање сарадње овлашћеним лицима Агенције, односно онемогућавање агенције у вршењу стручног надзора. Према одредби члан 3е став 2. истог закона, у случају теже повреде дужности дисциплинско веће може изрећи јавну опомену, новчану казну и меру одузимања лиценце. Новчана казна се може изрећи у износу од 100.000,00 до 1.000.000,00 динара. дисциплински поступак је пенални поступак, а начело легалитета подразумева да нико не може бити позван на дисциплинску одговорност нити дисциплински кажњен за повреду радне или службене дужности која није изричито као таква прописана законом.

У диспозитиву оспореног решења описане су радње, пропусти и повреде прописа за које тужени налази да их је тужилац обављајући дужност стечајног управника учинио, али се не наводи да ли те неправилности имају и какав значајан негативан утицај и последице за стечајну масу, повериоце и трећа лица, због чега диспозитив није јасан и одређен у овом дисциплинском поступку, чиме је учињена повреда члана 198. став 2. Закона о општем управном поступку, која је од битног утицаја на правилност и законитост решавања у овој управној ствари, коју је у поновном поступку потребно отклонити.

Поред наведеног, према разлозима садржаним у образложењу оспореног решења, тужени орган је чињенично правни закључак према коме се у конкретном случају ради о тежим повредама дужности стечајног управника, донео са разлога што је у поступку утврђено да је тужилац као стечајни управник учинио више неправилности у раду које представљају повреду императивних одредаба, што је почињеним неправилностима потенцијално угрожена стечајна маса и зато што би описано поступање стечајног управника могло имати значајан негативан утицај на повериоце. Међутим, како наведеном одредбом члана 3ђ Закона о Агенцији за

лиценцирање стечајних управника, законодавац није прописао да се тежим повредама дужности стечајног управника сматрају утврђених више неправилности у раду стечајног управника, потенцијално угрожавање стечајне масе и постојање могућност да поступање стечајног управника има негативан утицај на стечајну масу, не може се прихватити као правилно закључивање туженог органа да су описаним радњама извршења које се тужиоцу као стечајном управнику стављају на терет, остварени законом изричито прописани битни елементи бића теже повреде дужности стечајног управника из члана 3ђ став 3. Закона о Агенцији за лиценцирање стечајних управника. Будући да ни из осталих разлога садржаних у образложењу оспореног решења нити из доказа који се налазе у достављеним списима не произлази да је у поступку који је претходио доношењу оспореног решења утврђено да наведени пропусти и неправилности у раду тужиоца као стечајног управника и повреде прописа којима се уређује стечај, имају значајан негативан утицај на стечајну масу, повериоце или трећа лица, то по оцени суда, правилност одлуке дате у диспозитиву не произлази из правних прописа и разлога у образложењу оспореног решења нити из доказа у списима, чиме су повређене одредбе члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку које су од битног утицаја на правилност решавања ове управне ствари, те их је у поновном поступку потребно отклонити.

Надаље, одредбом члана 3е Закона о Агенцији за лиценцирање стечајних управника, прописано је да у случају теже повреде дужности дисциплинско веће може изрећи јавну опомену, ночану казну и меру одузимања лиценце, али наведеном законском одредбом није прописано да се за утврђену исту повреду дужности стечајном управнику може кумулативно изрећи више прописаних мера. Тужиоцу је оспореним решењем за исту тежу повреду дужности стечајног управника истовремено изречена и јавна опомена и новчана казна. Како се тужени орган за изречене мере позива само на одредбу члана 3е Закона о Агенцији за лиценцирање стечајних управника, то из правних прописа и разлога на које се тужени позива у образложењу оспореног решења, не произлази ни правилност одлуке из диспозитива оспореног решења о изреченој санкцији, у конкретном случају. Стога Управни суд налази да су и на овај начин оспореним решењем учињене повреде правила поступања прописане одредбама члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку, које су од битног утицаја на правилност и законитост решавања ове управне ствари, те их је у поновном поступку потребно отклонити.

Суд је ценио наводе тужбе којима се указује да је тужени орган био дужан да обустави поступак у овом дисциплинском предмету, јер је у смислу Закона о прекршајима наступила застарелост покретања и вођења дисциплинског поступка, па налази да ови наводи нису основани, будући да Законом о Агенцији за лиценцирање стечајних управника није прописана сходна примена одредаба Закона о прекршајима, па ни одредаба овог закона којима се уређује застарелост покретања и вођења прекршајног поступка.

Са изнетих разлога Управни суд је налазећи да је оспореним решењем повређен закон за штету тужиоца, на основу члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), одлучио као у ставу првом ове пресуде, како би се у поновном поступку донело правилно и на закону засновано решење, с тим што је тужени орган везан правним схватањем и примедбама суда у погледу поступка из ове пресуде у смислу члану 69. став 2. истог закона.

Суд је одлуку као у ставу II диспозитива ове пресуде донео на основу чл. 66. и 67. Закона о управним споровима и чл. 153. и 155. Закона о парничном поступку, који се сходно примењује на основу члана 74. Закона о управним споровима, па је тужиоцу признао трошкове управног спора у износу од 6.000,00 динара на име састава тужбе од стране пуномоћника из реда адвоката, применом тар. бр. 13. и 42. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласни РС” бр. 121/12), као и трошкове судске таксе за тужбу у износу од 390,00 динара и пресуду у износу од 580,00 динара, што укупно 6.970,00 износи динара. Тужиоцу нису досуђени трошкови преко досуђеног, а до траженог износа имајући у виду да исти нису опредељени у складу са важећом адвокатском тарифом.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 22.06.2018. године, 23 У. 3313/17

Записничар
Даница Лекић, с.р.

Председник већа-судија
Стево Ђурановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

МС